

נראה דמרמוז בזה, דאין המצוה דוקא בשעת פעולת המצות מילה, כי היא רק הכנה לכל ימי האדם שבעים שנה שיתגזר ערלתו לאט לאט ודרגא דרגא, עד שיהיה נימול כל ערלת לבבו, וישוב להיות כותנות אור באלף (בראשית רבה פרשה כ, יב), וע"כ כתיב ימול בדגש שפי' יתגזר, להורות ע"ז, דעיקר תכלית המצוה אינה פעולת המילה בשעתו לבד ^{מבחינת} רק להתגזר אח"כ בכל משך ימי חייו.

ובזה יש ליתן טעם לדעת האור זרוע שהביא הרמ"א בדרכי משה (יו"ד סי' רס"ד ס"א) דלא מהני שליחות במילה, ולפי האמור א"ש, דעיקר תכלית המצוה שיתגזר אח"כ, וזה הוי מידי דממילא, אך שהמצוה יהיה בסיבת פעולת האב, מ"מ כיון דלשון המצוה הוא מה שיתגזר אח"כ והוא מידי דממילא, ל"ש ב"י שליחות כמ"ש הרא"ש גדרים ע"ב.

עו"ל, דמרמוז בתיבות ימול בדגש, דהיינו יתגזר, דמקיים המצוה כל ימי חייו בהיותו נימול, ולא דוקא בשעת המילה, וכ"כ בשו"ת ר"ת אור זרוע סי' י"א שמקיים המצוה לעולם, וזה ויתגזר, שיהיה תמיד נמול וזוהי המצוה ה.

**

בענין מה דאחז"ל (פסחים קי"ג ע"ב): הקרוי לסעודת מצוה ואינו הולך, הוי מנודה לשמים, נראה לענ"ד לימוד זכות, דאם מזמינין קודם עשיית המצוה, עדיין לא חל שם סעודת מצוה עליו, ואין הזימון חשוב זימון לסעודת מצוה, כיון דבשעת זימון עדיין אין שם סעודת מצוה עליו, כגון המזמין את חבריו על סעודת ברית מילה, בשעה שהשמש מזמינו, עדיין לא נימול הילד, ואם כן עתה אין חל עדיין חיוב סעודה עד אחר המילה, ולא שייך זה רק לגבי המזמין את חבריו אחר המילה קודם הסעודה, דאז כבר שם סעודת מצוה עליו.

מש"כ בזה בשם הרה"ק מפאביניץ זצ"ל, אך בתוס' פסחים קי"ד ע"א ד"ה ואין וכו' גורסים: ואין מיסב בסעודת מצוה, ומפרשים דקאי על ברית מילה ע"ש.

אבל סתם ישראל כשר, אע"פ שלא זכה להיות מנוטרין הברית בשלימות, כל שלא פגם כ"כ לגרום המשך ערלתו, ונשאר עכ"פ סוג הראשון של המצוה, יוכל לקבל שפע פרנסתו באמצעות זה כל ימי חייו, וזה הפי': טרף נתן ליראיו, ע"ז שיוזכר לעולם בריתו, דקיום מצות מילה שעשה פעם אחת ביום השמיני ללידתו, יזכור אותה לעולם, שנחשב כמקיים המצוה כל ימי חייו כדעת ר"ח אור זרוע הנ"ל, וכל זמן שלא הסיר הארת המצווה, זהו צנור שיכול לקבל פרנסתו על ידו.

ואולי יש לפרש דמה שכתוב בפסוק (בראשית כח, יב): סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו, זה מרמוז על המילה, דזהו יסוד סיומא דגופא, והוא מוצב ארצה בסוף האדם, והוא סולם להוריד השפעות משמים לארץ כנ"ל, וגם הוא סולם להעלות את האדם מן הארץ השמימה, כמו שכתוב (דברים ל, יב): מי יעלה לנו השמימה ואי' דהוא ר"ת מילה, וזהו: מלאכי אלקים עולים ויורדים בו.

והנ"ל מצות מחיית עמלק היא כעין מצות מילה, כי עמלק ימ"ש הוא הערלה של הכלל הבריאה, ומחיית עמלק ימ"ש הוא כהסרת הערלה מן הכלל, ודומה למצות מילה שהיא הסרת הערלה מן הפרט (וע"כ כתוב בעמלק (דברים כה, יח): אשר קרך, והוא גורם פגם ברית ר"ל, כי כל צורתו ומהותו הוא הפכי לשמירת הברית) וע"כ הוא פועל באדם ג"כ לתקן פגם ברית, וע"כ אז (בפורים) דבר בעיתו לתקן פגם הברית, וזהו מה דא"י (בירושלמי מגילה פ"א ה"ד) לגבי פורים: כל הפושט יד נותנים לו, היינו, כל הפושט יד לבקש צרכיו, נותנין לו, כי שמירת הברית היא צנור ושפע פרנסה.

**

בפסוק (ויקרא יב, ג): וביום השמיני ימול, ובתרגום: יתגזר (והיינו משום דכתיב ימול בדגש הוא כמו יתפעל, כ"כ בספר "אבני נזר").

ה. חלק מהדברים נדפסו בארץ צבי עה"ת ע' רמ"ד.
ו. בגמ' שם אי': וי"א אף מי שאין מיסב בחבורה של מצוה, (וברבנו חננאל פי' כגון קידוש, ועי' באמרי אמת (לקוטים) ד' נ"ב